

RUSTY BRADLEY
KEVIN MAURER

Leii din Kandahar

O POVESTE DE RĂZBOI DESPRE FORȚELE SPECIALE

Traducere de Diana Dumitru
Cuvânt-înainte de Adelin Petrișor

CORINT

MAIORUL RUSTY BRADLEY a fost rănit în timpul bătăliei de la Sperwan Ghar, aflat la comanda echipei A a Forțelor Speciale, în cel de-al treilea tur al său combativ ca lider de echipă al Forțelor Speciale. S-a născut în Carolina de Nord, a absolvit Mars Hill College și s-a înrolat în armată în 1993, servind ca infanterist timp de șase ani, înainte de a absolvi Officer Candidate School în 1999.

KEVIN MAURER a fost încorporat de mai bine de 12 ori ca reporter pe lângă Forțele Speciale ale Statelor Unite și pe lângă Divizia 82 Aeropurtate din Afganistan și Irak, în ultimii ani.

Redactare: Elena Leu

Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Coperta: Andreea Apostol

Rusty Bradley, Kevin Maurer, *Lions of Kandahar. The Story of a Fight Against All Odds*

Copyright: © 2011 by Rusty Bradley

Maps copyright © 2011 by Travis Rightmeyer

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii CORINT,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-135-755-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRADLEY, RUSTY

Leii din Kandahar. O poveste de război despre Forțele Speciale /

Rusty Bradley, Kevin Maurer ; pref.: Adelin Petrișor ;

trad.: Diana Dumitru. - București : Corint, 2013

ISBN 978-973-135-755-3

I. Maurer, Kevin

II. Petrișor, Adelin (pref.)

III. Dumitru, Diana (trad.)

94(581)

Cuprins

Cuvânt-înainte	7
Glosar	11
Nota autorului	15
Capitolul 1 — PRIMUL CONTACT	19
Capitolul 2 — AICI MIROASE A CANAL	24
Capitolul 3 — PROVOCAREA	43
Capitolul 4 — BINE AȚI REVENIT!	51
Capitolul 5 — BINGO ROȘU	67
Capitolul 6 — OPERAȚIUNEA MEDUSA	92
Capitolul 7 — TRASEELE ȘOBOLANILOR	114
Capitolul 8 — DE-A ȘOARECELE ȘI PISICA	130
Capitolul 9 — NISIPURILE ROȘII	142
Capitolul 10 — AGENDA	156
Capitolul 11 — VOCEA UNUI ÎNGER ȘI MOARTEA ..	176
Capitolul 12 — „TRAGE ÎN TUFIȘURI, TATI!”	191
Capitolul 13 — FĂRĂ MUNIȚIE	204

Capitolul 14 — ȘAPTE BOMBE A CÂTE 1 000 KG	224
Capitolul 15 — „PUNEȚI-VĂ PROTEZELE DE SILICON!”	237
Capitolul 16 — PRIETENI PE VIAȚĂ	247
Capitolul 17 — „PĂCĂLICII ĂȘTIA PUR ȘI SIMPLU NU RENUNȚĂ!”	264
Capitolul 18 — RĂMÂNEM PE LOC CU ORICE PREȚ ..	281
Capitolul 19 — ASTĂZI NU ESTE ZIUA TA	293
Capitolul 20 — O LUME A SUFERINȚEI	305
Capitolul 21 — SPATELE DRAGONULUI	316
Capitolul 22 — BAZA MILITARĂ SPERWAN GHAR ...	328
Epilog	341
Mulțumiri	347

Cuvânt-înainte

Uneori, la televizor, războiul poate arăta mai puțin sângeros, chiar... *cool*. Politicienii îl văd într-un mod curat: pe ecrane uriașe din centre de comandă și pe hărți de stat major.

Telespectatorii îl văd și ei confortabil, acasa, pe plasmă și led tv. De multe ori, au parte doar de imagini spectaculoase din avion. Văd rachete care lovesc ținte și află că linia frontului s-a mutat dintr-un loc în altul. Mai primesc eventual câteva cifre seci legate de morți și răniți. Și cam atât. Din nefericire, oricât și-ar dori, în multe cazuri, corespondenții de război nu pot surprinde esența durerii dintr-un conflict: civilii prinși între combatanți, care se zbat să-și prelungească viața cu câteva ore, soldați eviscerați, plini de sânge, ciuruiți, care-și trăiesc ultimele clipe. Da, în micro, războiul arată așa cum e: plin de sânge, de durere, ucigător de speranță și de viitor. Cel mai bine îl percep cei din prima linie, combatanții, indiferent de ce parte a bari-cadei s-ar afla. Ei pleacă la război mânați de idealuri, trimiși de țară sau de nu știu ce organizație teroristă obscură și sfârșesc prin a se lupta pentru supraviețuire. Sentimentul e același,

indiferent din ce tabără fac parte, chiar dacă au un steag pe umăr și respectă diversele convenții de la Geneva sau se amestecă printre civili, cu kalașnikovul ascuns sub djellaba¹.

Cartea lui Rusty Bradley este o mărturie la prima mână din linia întâi. Un ofițer din trupele speciale americane cu experiență se trezește, împreună cu oamenii lui, prins într-o luptă pe viață și pe moarte într-un loc uitat de lume. Miza este Sperwan Ghar, un deal important din punct de vedere strategic. Acțiunea se petrece în 2006, când insurgenții încearcă să recucerească provincia Kandahar, una dintre cele mai fierbinți zone din sudul Afganistanului, problematică inclusiv azi. În prima parte a cărții, autorul îl introduce pe cititor în lumea închisă a trupelor speciale, îi prezintă pe soldații din echipa sa, descrie zona și armamentul. Cei care nu sunt obișnuiți cu limbajul militar vor fi bombardați cu acronime care sunt însă explicate într-o listă destul de stufoasă. Prima jumătate a cărții pare monotonă și plină de detalii legate de viața militară, însă îl pregătește pe cititor pentru lupta din final. Pentru a ajunge în Pashmul, zona în care se coagulaseră talibanii care doreau să ia cu asalt orașul Kandahar, oamenii lui Bradley parcurg prin deșert sute de kilometri. Bătălia începe după un drum extenuant de peste o săptămână. Schimburile de focuri dintre Beretele Verzi și talibani durează zile-n șir și sunt desprinse parcă din filmul lui Ridley Scott, *Black Hawk Down*. O mână de soldați de elită se luptă cu aproape 1 000 de talibani, bine organizați, antrenați și care au avantajul cunoașterii terenului. Oamenii lui Bradley se bat pentru fiecare metru, sprijinul aviației dovedindu-se de multe ori necesar, dar nu și suficient. Cititorului nu-i mai este prezentată lupta ca-ntr-un joc de calculator, el devine martor la carnagiu. Acesta nu vede doar armele trăgând,

¹ Îmbrăcăminte musulmană largă și cu glugă (n. red.).

precum în poligon, i se arată și rezultatul: oameni mutilați de gloanțe sau șrapnel, soldați urcați în elicopterul medical cu laba picorului pusă-ntr-o pungă, cu speranța că medicii vor putea face minuni.

Foarte interesantă este prezentarea soldaților afgani care sunt alături de Beretele Verzi americane. În ultimul deceniu, Coaliția internațională a cheltuit sute de milioane de dolari pentru a forma ANA, armata afgană. În ciuda investițiilor masive, trupele afgane continuă să aibă probleme: dezertări, militari care colaborează cu insurgenții. Este greu să formezi o armată sudată într-o țară în care cei mai mulți oameni nu au sentimentul apartenenței la o națiune. În Afganistan, tribul este întotdeauna mult mai important decât conducerea centrală de la Kabul. Pentru cititorul de la noi, cartea lui Bradley este interesantă și pentru că-i prezintă o zonă din sudul Afganistanului, zona în care au acționat ani buni și soldații români. Cei mai mulți dintre românii din Kandahar nu au participat la misiuni agresive, ci au avut mai degrabă activități de menținere a păcii. Totuși, și România a avut și continuă să aibă soldați în prima linie a războiului. În 2008, am fost jurnalistul care a dezvăluit că Forțele Speciale ale armatei noastre acționează în Afganistan. La acea vreme, erau comandouri mixte formate din români și americani, soldați din Beretele Verzi. Am avut ocazia să stau câteva săptămâni cu o astfel de unitate care acționa într-o zonă în care talibanii își făceau des simțită prezența. Misiunile erau să prindă sau săucidă diverși lideri talibani, mai mult sau mai puțin importanți. Am dormit în barăcile soldaților, am mâncat cu ei, am fost la antrenament, dar și în misiuni reale. Comandantul, acel Rusty Bradley român, era un tânăr căpitan din Târgu-Mureș, Tiberius Petre. Soldații săi nu-i vorbeau cu pluralul de politețe, ci îi spuneau Petrică. Cei din Forțele Speciale lucrează în grupuri mici, mult mai sudate, și de aceea și atmosfera

este mult mai relaxată, mai puțin cazonă. Ofițerul, un bărbos, ca și ceilalți membri ai comandoului său, era calm și vorbea blajin, precum Domnul Trandafir și nu ca un ofițer bine antrenat să omoare. Experiența mea cu Forțele Speciale a fost transpusă într-un reportaj intitulat „Vânătorii de talibani”. La scurt timp după plecarea mea din Afganistan, Tiberius Petre a fost ucis în timp ce lua cu asalt o casă în care erau mai mulți lideri ai talibanilor. El a fost primul militar român ucis într-un schimb de focuri, după 1945. Cei mai mulți dintre soldații români pieriți în acest război au fost victime ale bombelor amplasate pe drumurile pe care patrulau.

Mi-ar fi plăcut tare mult să am ocazia să colaborez cu Petrică la o carte care să cuprindă experiența sa de pe front, așa cum jurnalistul Kevin Maurer l-a ajutat pe maiorul Rusty Bradley să scrie *Leii din Kandahar*. Din nefericire, eu am fost lipsit de șansa pe care a avut-o Maurer, un corespondent de război american experimentat. Bradley a trăit câteva experiențe senzaționale, Maurer a știut să le pună în pagină și așa a ieșit o carte extraordinară. Merită să o citiți și, dacă aveți câteva secunde la dispoziție, să vă gândiți și la românii din Forțele Speciale care au trecut sau trec acum prin momente de coșmar în deșertul afgan. Poate chiar să-i transmiteți un gând bun lui Petrică sau măcar fetiței lui care nu a avut șansa să-și cunoască prea bine tatăl.

Adelin Petrișor
Martie 2013

Glosar

Operațiunea Medusa 2–17 septembrie 2006

- AAF forțele antiafgane; folosit și pentru Forțele Aeriene afgane
- AC-130 aeronavă de atac la sol cu capacități de artilerie zburătoare
- ANA armata afgană
- ANP poliția afgană
- API gloanțe explozive cu efect incendiar și de penetrare a blindajelor de oțel
- AT4 rachetă ușoară antitanc
- CAS în tactica militară, CAS — „close air support” este definit ca acțiune aeriană cu elicoptere sau avioane împotriva obiectivelor inamice aflate în apropierea forțelor aliate și care necesită integrarea detaliată a fiecărei misiuni aeriene cu focul și mișcărilor acestor forțe (n. tr.)

CCP	punct de colectare a victimelor
CSM	comandant sergent-major în armata americană (n. red.).
EOD	mecanisme explozive standardizate, din care fac parte minele antiblindate și antipersonal, proiectilele, rachetele, bombele, încărcăturile de explozie, torpilele, submunițiile (n. tr.)
ETT	instructor înrolat în armata afgană
FBCB2	Force XXI Battle Command, Brigade and Below — este o platformă de comunicație pe baza Linux proiectată pentru comandanți, pentru a urmări forțele prietene și ostile din câmpul de luptă. Informațiile sunt vizualizate în format grafic și sub formă de text mesaj fix (n. tr.)
FOB	avanpost
GFC	comandantul forței terestre
GMV	transportor
Goose	aruncător de rachete de 90 mm
GSR	reziduu după explozia de la percutarea glonțului
IED	dispozitiv exploziv improvizat
IR	infraroșu
ISAF	International Security Assistance Force este o misiune de securitate condusă de NATO în Afganistan, stabilită prin Rezoluția 1386 a Consiliului de Securitate al ONU, pe 20 decembrie 2001, în urma Acordului de la Bonn. Misiunea este angajată în Războiul din Afganistan (n. tr.)
JTAC	este termenul întrebuițat de Forțele Armate ale SUA pentru a desemna un membru calificat al serviciului militar care, dintr-o poziție avansată, dirijează acțiunea aeronavelor de luptă angajate în CAS și în alte operațiuni aeriene ofensive (n. tr.)

KAF	Aeroportul Kandahar
LAWS	arme ușoare antitanc
LZ	zonă de aterizare
MREs	rație individuală, gata preparată
NODS	dispozitiv optic pentru vedere nocturnă
PKM	pușcă mitralieră kalashnikova sau armă kalashnikov
PUC	prizonieri
QRF	forță de reacție rapidă
RPG	aruncător de grenade
TOC	centru de operațiuni tactice
WIA	rănit care continuă acțiunea

Cuvinte-cheie afgane

Amerkaianu Mushakas Kawatuna — Forțele Speciale americane

Badal — dușmănie de moarte, răz bunare

Hamla — atac

Meshar — un senior, o persoană mai vârstnică

Turan — căpitan

Wa Sahib — da, domnule

Za — pleacă

Nota autorului

Cea mai mare încercare cu care m-am confruntat în scrierea acestei cărți a fost să reușesc să surprind importanța acestui eveniment pe hârtie și să îi arăt cititorului adevărata dimensiune a lucrurilor. Cartea nu este doar povestea unei serii de lupte acerbe care se desfășoară de-a lungul mai multor zile. A fost cea mai importantă bătălie din Afganistan, din punct de vedere strategic, iar efectele sale aveau să influențeze direct războiul împotriva terorismului. Ceea ce la început părea a fie o operațiune militară planificată dinainte de ISAF (International Security Assistance Force), pentru a curăța de talibani un recunoscut centru inamic, a devenit în scurt timp o misiune crucială și extrem de dură, care avea să împingă până dincolo de limite trupele NATO, încă nepregătite, și i-a determinat pe talibani și aliații lor străini să-și schimbe complet modul de a reacționa față de forțele coaliției. A fost o luptă hotărâtoare pentru a ține piept inamicilor rebeli și un catalizator spre o nouă filosofie de război pentru Statele Unite și aliații săi.

Faza inițială a Operațiunii Medusa a durat aproape două săptămâni, la sfârșitul verii lui 2006. Aceasta, dar și etapele sale

ulterioare, avea să se prelungească, prin operațiuni combative, timp de câteva luni. Echipa mea a fost una dintre cele cinci care au participat direct în toate etapele operațiunii și a fost aleasă ca element de bază care avea să rămână în nestatornicul district Panjway, după încheierea Operațiunii Medusa. Denumit Detașamentul Operațional Alfa (ODA) 331, echipa mea a fost însărcinată să-i „elimine” pe talibani și pe luptătorii străini, să le diminueze influența, să reinstaureze guvernarea legitimă locală și să ajute la reconstrucția și securizarea unei zone urbane subdezvoltate de dimensiunile Rhode Island. Această muncă herculeană a revenit unei echipe de zece bărbați. Dar acestea sunt binecuvântările războiului, iar acest adevăr are prețul său.

Relatarea este rodul amintirilor mele și a strădaniei de a nu trece cu vederea ceva din momentele prin care a trecut echipa mea de Forțe Speciale, din august până în septembrie 2006. Intenția a fost de a contura cu onestitate încercările cu care s-au confruntat în Afganistan soldații Forțelor Speciale. Limbajul și umorul sunt originale, chiar dacă se referă la slăbiciuni fizice sau morale sau chiar dacă nu dă mereu dovadă de corectitudine politică. Acest proiect nu are niciun alt scop sau cine știe ce plan ascuns și în niciun caz nu este menit să provoace controverse sau să pună degetul pe vreo rană. Este pur și simplu o relatare despre niște oameni obișnuiți care au făcut lucruri extraordinare, confruntându-se cu o copleșitoare forță de opoziție.

În scrierea acestei cărți am dat dovadă de tot respectul față de aspectele legale și operaționale. Am folosit doar prenume și porecle pentru a proteja persoanele în discuție, asta dacă numele lor n-au mai fost publicate anterior. Unele denumiri au fost schimbate din cauza siguranței operaționale. În scrierea acestor rânduri, m-am supus tuturor cerințelor de securitate ale Centrului de Comandă al Operațiunilor Speciale ale armatei SUA și ale bunului simț, poate de modă veche.

Scriind această carte, intenția mea nu a fost de a gratifica vreun grad sau vreun ego anume sau de a face vreo declarație politică. În descrierea evenimentelor am preferat faptele și nu părerile. Acestea s-au întâmplat sau nu. Vor exista unii care vor comenta din fotoliu decizia mea de a scrie această carte și de a descrie evenimentele din ea. Ar mai fi de adăugat că valabilitatea acestui demers este susținută nu numai de mine însumi, ci și de aproape 40 de operatori și comandanți ai Forțelor Speciale, membri ai ISAF și soldați ai armatei afgane care și-au făcut datoria acolo, alături de mine, și pe care i-am intervievat pentru acest proiect pentru a garanta acuratețea. Am reconstruit conversațiile și dialogurile pe baza interviurilor, rapoartelor și a propriilor mele notițe și amintiri.

Acești bărbați au fost busola, ghidul și senzorii mei la distanță pentru acest proiect. Afganii au o zicală în paștu¹, *Dagga tse dagga da* — Este așa cum este. Așa este povestea asta. Este povestea noastră. *De oppresso liber*. Mărșăluiești sau mori.

Rusty Bradley
Aprilie 2009
Kandahar, Afganistan

Nota bene: Viziunea asupra subiectului este cea a autorului și nu reprezintă punctele de vedere ale Departamentului de Apărare (DOD), ale membrilor săi sau a personalului acestuia.

¹ Limba oficială vorbită în Afganistan (n. red.).

*Dedicată celor câțiva care trăiesc în fiecare zi ca pe
12 septembrie 2001*

Capitolul 1

PRIMUL CONTACT

*Singurul lucru necesar pentru ca răul să triumfe
este ca oamenii buni să nu facă nimic.*

— ATRIBUIT LUI EDMUND BURKE

Septembrie 2006

Primele gloanțe s-au năpustit asupra parbrizului ca un picamăr. M-am chircit așteptându-mă la ce era mai rău. Din fericire, geamul securizat și-a făcut treaba, altminteri creierii mei ar fi fost împroșcați prin tot camionul. Aruncătoarele de grenade trăgeau de la doar câțiva pași, atât de aproape încât puteam să văd aripioarele stabilizatorului cu arc ale grenadei, care ar fi putut reteza cu ușurință capul, brațele sau picioarele unui om și ar fi putut distruge un vehicul mic cu o viteză teribilă. Urletul mitralierelor era asurzitor, copleșitor. Abia sosisem în câmpul de luptă.

Operațiunea Medusa, cea mai mare ofensivă desfășurată vreodată de NATO, începea să devină un dezastru absolut. În apropiere, principala forță de atac canadiană fusese mai întâi blocată și apoi oprită de-a binelea, prinsă în ambuscadă de atacurile antiblindaj, iar apoi înconjurată de focul luptătorilor

de gherilă. Echipa mea din Forțele Speciale și aliații noștri afgani au fost supuși timp de vreo cinci minute unui foc sălbatic la baza Sperwan Ghar, un deal îndepărtat din districtul Panjwayi, din vestul provinciei Kandahar. Alte două echipe din Forțele Speciale conduceau soldații afgani pe deal, sub focul năprasnic. Dacă am fi putut cuceri dealul, am fi putut solicita atac aerian pentru a-i ajuta pe aliații noștri din NATO.

Primele două minute sunt cele mai prețioase. Ți dai seama cu cine te confrunți încă din primele 30 de secunde, dacă apuci să supraviețuiești în acest timp. Mitralierele de pe transportoarele auto blindate și răpăiala aruncătoarelor de grenade mi-au dat de înțeles că ne confruntăm cu dușmani care știau foarte bine ce aveau de făcut. Luptătorii talibani se ciocniseră deja cu unitățile mecanizate canadiene, ucigând mai bine de zece oameni și distrugând câteva vehicule. Îi puteam auzi pe canadieni prin radio. Se luptau pentru viețile lor. Toți făceam asta.

Eram pentru a treia oară în Afganistan, iar la plecarea mea în urmă cu șapte luni, aproape că-i alungaserăm pe talibani din Kandahar. Ar fi trebuit să fie distruși și învinși. Numai că, de atunci, forțele NATO preluaseră controlul în sudul Afganistanului și înlocuiseră unitățile americane cu o selecție de trupe din întreaga lume. Comandanții NATO se concentraseră mai mult pe organizarea de echipe de reconstrucție și mai puțin pe trupe combatante și de menținere a securității, esențiale în eforturile de reconstrucție. După cinci ani de război, schimbarea de strategie avea să ducă la cea mai sângeroasă perioadă, de la căderea regimului taliban în 2001.

Fuserăm avertizați că talibanii reveniseră în forță. Grupaseră zeci de luptători în Panjwayi, cartierul lor general, de unde supravegheau împrejurimile orașului Kandahar, capitala provinciei și a sudului Afganistanului. Nu erau talibani din liga a

doua. Nu erau talibanii din categoria „trage și fugi”, sperând că Allah îi va binecuvânta să-i ucidă pe necredincioși și apoi să continue să-și vadă de viață. Talibanii aceștia aveau mișcări bine coordonate și sincronizate. După șarja aruncătoarelor de rachete, dușmanul continua cu aruncătoarele de grenade bine poziționate, orientate direct asupra mitralierelor noastre grele, intenționând fie să ne distrugă armele, fie să ucidă soldații care le acționau. Acesta a fost primul nostru contact cu mișcarea talibană rebelă, concentrată în întregime asupra alungării forțelor de coaliție din sudul Afganistanului. Acum, adăpostiți în mașinile noastre de luptă, ne confruntam cu un foc nemaîntâlnit din primele luni de război.

Rafalele înspăimântătoare de mitralieră care veneau din spațele camionului meu, din partea dreaptă, m-au îngrozit. M-am așezat pe vine, privind afară și am întors capul la timp ca să văd strălucirea de un roșu-intens al unui alt aruncător de grenade prăbușit la pământ. Trasoarele roșii au izbucnit imediat din mitralierele talibane, lovindu-ne mașinile și pământul din jurul lor, ricoșând în toate direcțiile. Mi-am rotit mitraliera M240, cât de repede am putut, înspre ei. Șanțurile de irigații, de vreo 2 m adâncime în unele locuri, vegetația abundentă, adăposturile solide în care se usucă strugurii, toate au explodat în focul inamicilor.

— Contact la dreapta, contact la dreapta! am urlat ca să acopăr zgomotul infernal al armelor. Toate mitralierele și lansatoarele de grenade din transportoarele echipei mele s-au direcționat spre pozițiile talibane. Era important să tragem cât mai mult posibil asupra dușmanului.

Tocmai când eram pe punctul să stabilim un avantaj, o furtăreață din lut și clădirile din împrejurimi s-au prăbușit brusc, chiar în fața camionului meu. Eram în câmp deschis și complet expuși. Gloanțele săreau peste tot, atât dinăuntru, cât și în afara

vehiculului, apoi a urmat explozia. O grenadă a explodat pe bara din față a camionului. Am simțit o durere ascuțită de dinți și un puternic gust metalic de exploziv în gură. Confuzia și durerea mi-au confirmat că sunt viu. Dușmanii ne atacau din față, din dreapta și din stânga. Încercuirea a făcut să se rupă în două coloana în care ne aflam, împiedicându-ne să ne regrupăm. Acesta fusese de la bun început obiectivul lor. Să rupă unitatea, să creeze confuzie și să ne distrugă pe fiecare dintre noi, individual. Aveam nevoie de suport aerian, ACUM!

Elicopterele olandeze Apache au început să roiască pe deasupra noastră. Zgomotele asurzitoare ale tunurilor Apache de 30 mm păreau o dulce muzică. Țintele erau fixate asupra clădirilor distruse, pentru a-i face pe ocupanți să iasă la lumină. Primele două rachete de 70 mm, trase din elicoptere, au făcut să explodeze adăpostul de uscat struguri care se afla la o distanță ceva mai mică decât un teren de fotbal. Crăpăturile adânci produse de explozie au marcat o lovitură reușită. Când praful provocat s-a mai așezat, soldații armatei afgane au deschis focul și au secerat patru sau cinci luptători talibani care ieșeau poticnindu-se din clădire, amețiți și confuzi. Cei mai buni ucigași cad de regulă ca niște păpuși de cârpă, așa cum au făcut și aceștia.

Am estimat că ne confruntam cu circa 50 până la 80 de luptători, pe deal și în jurul acestuia. Noi aveam vreo 60 de soldați afgani și 30 de soldați din Forțele Speciale, împărțiți în trei echipe A și o echipă B de comandă și control. Această echipă B trebuia să fie alcătuită din încă 12 oameni, dar nu erau decât patru într-un transportor. Ținta noastră, Sperwan Ghar, se ivea din valea de gospodărie separate de șanțuri adânci pentru sisteme de irigație. Era cel mai important punct din regiune, pentru că cine avea controlul asupra lui putea vedea toată valea, până dincolo de râu, unde erau măcelăriți canadienii.

În timp ce încercam cu disperare să urcăm dealul, am cerut mai multe informații de la centrul de operațiuni tactice (TOC). Urmăreau o transmisiune *live*, dintr-o dronă Predator, care zbura deasupra câmpului de luptă și care revela un scenariu complet diferit față de informațiile pe care le dețineam noi.

— Talon 30, aici este Vultur 10. Iată situația: Numărul inamicilor nu este de ordinul zecilor, ci al sutelor, poate chiar 1 000. Sunt peste tot! Ai recepționat?

Deja consumaserăm jumătate din muniție. Știam că suntem cu mult depășiți numeric și din punct de vedere al armelor. Ne confruntam cu sute de luptători talibani și alții veneau mereu din toate direcțiile.

Eram într-un mare necaz.

Capitolul 2

AICI MIROASE A CANAL

*Intuiția este adeseori crucială în luptă, iar supraviețuitorii
învață să nu o ignore.*

— COLONEL (r) F.F. PARRY, USMC

August 2006

Roțile masivului avion cenușiu cargo C17 scrâșniră la atingerea pistei din Aeroportul Kandahar (KAF). Avionul se cutremură violent și continuă să ruleze cu motoarele urlând, până la capătul acesteia, unde se opri.

Cu zece minute mai devreme, ni se spusese să ne punem centurile pentru aterizare. Ne-am părăsit cu toții locurile cât de cât confortabile, de prin diversele unghere ale aeronavei și ne-am ocupat scaunele de-a lungul fuzelajului. Băieții stivuiau paletele mari cu muniții sau dezveleau capotele transportoarelor. Nimeni nu vorbea. Ne-am îndreptat ca niște somnambuli către locurile noastre. Zdruncinătura roților care au lovit asfaltul ne-a trezit. M-am șters la ochi ca să-mi alung somnul, m-am întins, apoi am privit încărcătura aeronavei. Restul oamenilor din echipa mea păreau amețiți, dar se treziseră. Motoarele cu urlatul lor asurzitor au împins imensul avion și încărcătura sa

spre uriașul W alb de 7 m desenat pe pista de aterizare, până când am ajuns în dreptul terminalului.

Pentru mine, zborul a fost întotdeauna un punct de cotitură. Era momentul în care conștientizam realitatea războiului și că noi vom fi din nou în mijlocul lui. Cu 17 ore în urmă, când aeronava decola, încercam să uit toate grijile legate de viața pe care o lăsam în urmă la Fort Bragg. Era o separare mentală, dar și una fizică. Pentru următoarele opt luni, va trebui să fiu diplomat, pacifist, profesor și vânător. Iar în zilele proaste, eu însumi voi fi vânat.

Cel mai greu lucru era să mă despart de familie. Era mai dificil și decât în luptă, mai rău decât cele mai urâte condiții de viață, mai rău decât să fiu rănit. Ceea ce făcea să fie greu era necunoscutul. Niciodată nu știam dacă era ultima oară când îmi luam rămas bun. Când eram tânăr și mă gândeam să mă însor, mă rugam să găsesc o soție puternică, independentă, care să poată avea grijă de familie indiferent de ce avea să se întâmple cu mine. Și exact asta mi-a dat Dumnezeu. Dar despărțirile astea erau costisitoare. Soția mea avea un aer obosit. Era sfâșietor de dureros să mă despart de copilul meu. Nu poți explica de ce pleci și tocmai asta vor ei să afle. Pentru mine, răspunsul este simplu. Pentru familia mea lupt, dar este greu pentru ei să înțeleagă motivul pentru care trebuie să călătoresc la mii de kilometri distanță pentru a face asta. N-am avut niciodată niciun ritual special. Pur și simplu am încercat să petrec cât mai mult timp cu ei înainte să ne despărțim la Fort Bragg. După o ultimă îmbrățișare, intram într-un fel de amorțire și îngropam adânc în mine tot ce înseamnă „acasă”, într-un loc sigur, unde nimeni nu poate ajunge vreodată.

Când m-am înrolat, armata își revenea după Furtună în Deșert. Absolvisem colegiul, dar nu erau locuri disponibile la Școala pentru ofițeri (OCS). N-a contat. Nu doream decât

să-mi plătesc datoriile și să văd lumea. Nu cu mult timp înainte îmi găsisem loc în Corpul de subofițeri (NCO). Iubeam camaraderia și eram dornic să învăț tot ce puteau să-mi ofere sergenții instructori. Eram pur și simplu ca un burete și absorbeam tot ce era de învățat. Am obținut gradul de ranger¹, am absolvit școlile de aviație și de atac aerian și chiar școala de urmărire malaieziană. Abia în ultimii ani am reușit, în sfârșit, să intru la Școala de Ofițeri și în cele din urmă am supraviețuit selecției pentru Forțele Speciale. Întotdeauna am simțit că dacă sunt mai întâi un NCO – subofițer, dacă înțeleg cum funcționează ei, cum își antrenează, își motivează și-și conduc oamenii ca făcând parte din coloana vertebrală a armatei, voi deveni un ofițer mai bun. Abilitățile pentru care am fost instruit și atenția față de detalii pe care am dobândit-o mă vor ajuta în viitor.

Când am absolvit cursul de calificare pentru Forțele Speciale (SF), am moștenit o echipă de calibrul Super Bowl. După prima mea rotație SF, câțiva dintre seniorii din echipa mea au fost obligați să înțeleagă politica de rotire a echipelor și să-și asume alte sarcini. Credeam că scoaterea dintr-o echipă așa de unită a unor oameni cu atât de multă experiență în luptă era o metodă ridicolă. Dar nu m-am opus; la urma urmelor eram în armată. Din fericire, cei care au rămas în echipă s-au dovedit a fi niște mentori excelenți. Când au sosit, băieții noi s-au modelat imediat după structura echipei și ne-am văzut de drum.

La scurt timp după ce m-am alăturat unității, am realizat că soldații Forțelor Speciale și organizația noastră în general aveau un secret anume. Nu este ceva palpabil și cu siguranță n-are nicio legătură cu vreun film de la Hollywood. Trăiam, ne antrenam și acționam într-o paradigmă unică. Pe de o parte, fiecare zi era ca cea din 12 septembrie 2001. Eram cu adevărat

¹ Soldat dintr-un corp de elită al armatei americane (n. red.).

vârful de lance, acolo, în gura lupului, aproape fără niciun ajutor, supraviețuind în cultura indigenă. Țara noastră dorea sânge și creier pe pereți, în Afganistan, iar noi i le furnizam. Pe de altă parte, ne străduiam cu toții să construim o țară și să-i eliberăm pe oameni de tiranica ideologie talibană — cea mai grea încercare. Ca să putem duce la îndeplinire acest aspect-cheie al misiunii noastre, era necesar să lăsăm în urmă mentalitatea vestică și să adoptăm modul de gândire al unui afgan, pătrunzând adânc în societatea lor, în triburile, limbajul, cultura, religia și filosofia lor fundamentală. Era imperativ să stabilim și să respectăm nevoile poporului afgan care și-a asumat tranziția de la o societate conflictuală la una pașnică. Aveau nevoie de securitate, educație, organizare, o reprezentare politică onestă și de infrastructură civilă. Am înțeles că această tranziție va dura câteva generații și va fi nevoie de o grămadă de bani. Am înțeles, la nivel strategic, că Afganistanul, ca națiune, trebuia să prevaleze. Dacă și-ar fi urmat cursul istoric, iar noi n-am fi putut apăra acești oameni, toate sacrificiile noastre ar fi fost în zadar. Afganii nu-și văd țara ca pe un cimitir al unui alt imperiu. Noi nu ne aflam acolo ca să cucerim, ci ca să reconstruim și să ajutăm, iar ei știau asta.

Pe când C-17 străbătea cerul întunecat, mă concentram asupra ultimei rotații în calitatea mea de comandant al echipei de Forțe Speciale, revizuind instruirea și pregătirile de dinaintea misiunii. Nu există nicio altă unitate militară americană atât de versatilă ca o echipă de Forțe Speciale. Înființate după cel de-al Doilea Război Mondial, Forțele Speciale dețin câteva dintre cele mai bine antrenate unități din întreaga armată americană. Echipa SF standard, denumită Detașamentul Operațional Alfa, sau ODA, este proiectată să acționeze independent și este formată din 12 oameni conduși de un căpitan și un ofițer. Restul echipei este alcătuită din sergenți NCO. Doi dintre

subofițerii seniori servesc ca sergent de echipă și sergent de informații. Pentru fiecare specialitate, echipa are doi sergenți — unul senior și unul junior. Sergenții pentru arme sunt experți în tactici și se ocupă de armamentul echipei, cum sunt puștile, mitralierele și lansatoarele de rachete. Sergenții ingineri construiesc și fac să explodeze lucruri și, de asemenea, se ocupă de aprovizionarea echipei. Sergenții medicali sunt cei mai buni medici specializați în traumatologie din toată armata, dar tratează și boli obișnuite, fac intervenții stomatologice, ba chiar îngrijesc animale bolnave, dacă este necesar. Sergenții de la comunicații întrețin echipamentele radio și computerele echipei și păstrează legătura cu lumea din afară.

În ultimele două luni, echipa mea studiasse regiunea de graniță dintre Afganistan și Pakistan. Zonă îndepărtată, sălbatică și tribală din Pakistan, care se întindea mai bine de 800 km de-a lungul graniței afgane, fusese timp de secole un tărâm al violenței și fărâdelegii. Astăzi este un teren fertil pentru jihad¹. Talibanii și militanții al-Qaida și-au stabilit aici locul de lansare a atacurilor împotriva Afganistanului și folosesc zona ca teren de antrenament pentru atentatele teroriste din întreaga lume. Este o porțiune din Pakistan pe care guvernul nu o controlează și este în afara limitelor armatei SUA.

Îi știam pe principalii „jucători” și câteodată puteam spune care sunt băieții buni și care sunt cei care tocmai săriseră gardul în tabăra celor răi. Trasaserăm rutele de circulație talibane, identificaserăm ascunzișurile și zonele de ambuscadă. Compania noastră de Forțe Speciale, în colaborare cu o brigadă de la Compania de aviație 173, aproape că închisese accesul talibanilor în provincia Kandahar, în timpul ultimei noastre rotații,

¹ Război sfânt în lumea musulmană (n. red.).